

Бібліятэка ў Лясны

Бібліятэкам у беларускіх вёсках ды мястечках не пазайздроўші: вытырміваць канкуренцыю з сучаснымі сацыякультурнымі цэнтрамі, якіх створаны ў гарадах, дзе не толькі назапашваюцца кнігі, а і збіраюцца творчыя людзі, дзе праводзіцца навуковыя ды мастацтвазнаўчыя канферэнцыі, цяжка. У іх мемінговых фондах, слабейшая матэрыйальная база. А новаўтарэнне апошніх гадоў — так званыя "бібліятэкі-клубы" часцей за ўсё азначае, што пад агульным дахам месцяцца і кнігасховішча, і клуб з адным для дзвюх розных устаноў культартарганизаторам.

Але так павялося, што менавіта ў сельскіх бібліятэках працавалі рупліўцы, і вакол іх збіralіся людзі, якія ціха неслі праз гады моўную ды побытавую культуру чалавека-працаўніка, улюблёнаగа ў свой край і сваю кумлю.

— У нас тэрыторыя абслугоўвання — толькі Бараўлянскі сельскі савет, — зазначае Марына ДАМІНЮ, загадчыца бібліятэкі-філіялам пасёлка Лясны Мінскага раёна.

— Ваша бібліятэка знаходзіцца ў сельскай мясцовасці, але яна непадалёк ад метраполіса — Мінска. Гэта налагае свой афінак на працу?

— Не. У нас досьць багата літаратуры даведачнай, энцыклапедычнай, якая карыстаецца попытам, і студэнты прыходзяць да нас, з-за чаго кол'ясіць чытачоў не змянілаецца, а з году ў год расце. Прывчым, да нас ідуць толькі тыя чытачы, якія жывуць на тэрыторыі нашага сельсавета. Тых, хто з горада, мы не абслугоўваем.

— Кожная бібліятэка аналізуе — што цікавіць яе чытачоў, каб затым з улікам іх інтерэсаў і зацікавленняў набываць літаратуру, падгіскаваць на першым плане?

— Менавіта даведачнай літаратурай, падручнікі і вучебнікі дапаможнікі. У іншых каталогах чытачоў карыстаюцца попытам папулярнай ціпера Успінава, Платава. Такая літаратура, якая карыстаецца павышаным попытам, у нас на камерцыйным фондазе. Гэта дапамагае ў тым, што кнігі падоўгу ў аднаго чалавека не затрымліваюцца. І, канечно ж, не глубле сваіх пазіцый класіка. Яна заўсёды была, ёсьць і будзе чытакоў яе ўсе, ад школынікаў да пенсіянераў.

— А гэта значыць, што кнігі "зношваюцца". Перавыданне ж не заўсёды зноўзеш да часу...

— Між іншым, бібліятэка ў нас камплектуецца большімі беларускай літаратурой. Камплектаваннем займаецца цэнтральная раённая бібліятэка і на свае сродкі яны набываюць літаратуру ў беларускіх выдавецтвах. А класіку мы імкнёмся берагчы. Нават калі хто гублюе кнігу, мы просім, каб вірнулі такую ж. Альбо кнігу аднаго класіка на кнігу яго сучасніка — выбітнага аўтара. Так бы мовіць, змест на змест. Райм нават звартаща ў буйністъльныя крамы — там класікі для набыцця болын.

— Ці часта такім шляхам папаўняюцца фонды?

— Часта людзі прыносяць кнігі прости ў падарунак. У каго дзеці павырасталі, каму німа дзе кнігі размясціць. На працягу гэтага года такім

хоўваюцца моўныя, побытавыя традыцыі. Але для таго, каб яны развіваліся, неабходна штодзённа практика чытанне...

— Мы выпісваем шмат беларускіх газет і часопісаў. І ганарымся тым, што нам ідуць усё літаратурна-мастацкія часопісы: "Нёман", "Полымя", "Мастацтва", "Маладосць", інш. З-за таго, што ў нас на тэрыторыі — сярэдняя школа і Бараўлянская гімназія — асаблівая ўвага нададзена чытанню беларускай літаратуры. У гімназіі яна на першым плане.

— Што значыць, на вашу думку, беларуская книга для сучаснага яе слажкіўца? Зяўлецца яна толькі часткай агукацыйнага працэсу ці нечым большым?

— Справа ў тым, што тыя людзі, якія прыходзяць да нас — гэта аматары чытання. Гэлебачанно, відовішчам яны аддаюць менш увагі, чым кнізе. Прывчым, ёсьць такія чытачы, хто прыходзіць у бібліятэку ледзь не штодзен. Для іх кнігі — як лекі для душы.

— Найперш цікавасць да літаратуры заўсёды абуржалі сельскія настаўнікі разам з бібліятэкамі. У сваім супольніцтве зараз яны могуць аргаціцыраваць паважлівымі агносінамі да кнігі?

— Мы ў бібліятэцы часта арганізуем выставы новых кніг, якія паступаюць да нас, таксама пры бібліятэцы працуе аматарская аўдітаніне "Сузор'е таленту" — і там амаль усе дзецы пішуць вершы на беларускай мове: Саша Дзенісенка, Каця Шэўчык, Артём Аладка, інш.

Літаратура і мастацтва. — 2000. — ІІ суполіцтва. — С.13.